

Professor doctor E.

MIJMERING

Nog steeds genoodzaakt om met krukken te lopen was ik op tijd naar de concertzaal vertrokken. Op de eerste de beste stoel die ik in de foyer zag staan ging ik zitten – niet alleen vanwege de krukken maar ook om de persoon met wie ik had afgesproken niet te missen – en zag de voltallige zaalbezetting aan me voorbij trekken. Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar er kwam een hoop lelijkheid langs. Mensen die ‘uit’ zijn gedragen zich meestal ook nog anders dan thuis, ik keek met stijgende verbazing en veel plezier mijn ogen uit. En het was me al eerder opgevallen, de natuur lijkt de gemiddelde inwoner van T. minder goed bedeed te hebben dan die van E.

Rechts naast mij in de zaal zat een man met een rond, tamelijk vlezig gezicht. Professor doctor E., zei mijn metgezel, je weet wel, de landelijk bekende financieel econoom die als enige de crisis in 2007 heeft zien aankomen. Pd E. – alleen voor de beknopte samenvatting van al zijn hoogleraarschappen zijn meer dan vijftig woorden nodig – schoof in de pauze wederom naast mij en mijn partner-voor-één-avond en begon onmiddellijk een indringend college over de financiële ellende van de afgelopen jaren. Met glunderende ogen praatte hij de pauze vol en zijn koffie koud, zich er totaal niet van bewust dat zijn omgeving volkomen stil viel. Mevrouw E. zat er lichtelijk geïrriteerd voor spek en bonen bij.

Na de pauze, in de stilte van een sombere Schubert-sonate, ging twee stoelen verder onverbiddelijk hard de telefoon. De dreigende klanken van een Toccata voor orgel van Bach schalde door de zaal. ‘Zet uit idioot’, siste mevrouw E. Haar man, zijn vlezige hoofd nu rood, greep naar zijn zakken en vond na vijf lange seconden het uitknopje, waarna hij zich zo diep mogelijk terugtrok in zijn stoel. Hij had het zijne deze avond wel gezegd.

Marjolijn Sengers, 17 mei 2015